

IX. ZÁVER

Európsky zatýkací rozkaz je určitým veľkým posunom v rámci medzinárodnej justičnej spolupráce medzi členskými štátmi EU, je postavený na základoch extradície, ale zároveň prekonáva niektoré jej typické rysy, je na rozdiel od tohto klasického vydávania páchatelov, schopný zaistiť rýchlejšim, efektívnejším a jednoduchším spôsobom hlavný účel spoločný obom inštitútom než právo medzinárodné.

V súčasnosti sa rozvinula požiadavka, aby v boji proti kriminalite, ktorá dnes už presahuje hranice jedného štátu, bola zavedená efektívnejšia spolupráca medzi členskými štátmi EU, a práve jedným z týchto nástrojov v boji proti zločinu je aj európsky zatýkací rozkaz.

V rámci mojej rigorózneho práce som urobila rozbor práv hľadanej osoby, ktoré vychádzajú z európskeho štandardu ochrany ľudských práv a práv, ktoré upravuje Rámcové rozhodnutie spolu s ochranou, ktorú poskytuje Česká republika.

Rámcové rozhodnutie upravuje minimálne základné práva hľadanej osoby, a ukladá členským štátom, aby ich v súlade s vlastnými vnútroštátnymi predpismi zaistili hľadanej osobe a dáva priestor, aby členský štát mohol poskytnúť ochranu svojmu vlastnému občanovi v rámci účelu, ktorý chce Rámcové rozhodnutie dosiahnuť. Zároveň Rámcové rozhodnutie ako inštrument, ktorý rešpektuje ľudské práva a základné slobody, samo ich ešte posilňuje - právo na právnu pomoc či „primeranú lehotu“, pričom dodržiava rovnosť postavenia hľadaných osôb, pretože predávanie hľadanej osoby sa koná bez ohľadu na štátnu príslušnosť.

Poukázala som aj na to, že tu nemusí existovať obava, aké práva bude mať hľadaná osoba v trestnom konaní vedeného vo vyžadujúcom štáte, pretože minimálny štandard ochrany ľudských práv v demokratických právnych štátoch EU je zaručený Európskou dohodou o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tieto štáty sami upravujú v rámci ďalších medzinárodných zmlúv aj na svojej ústavnej úrovni ľudské práva, ktoré náležia každej osobe.

Český zákonodarca upravil v rámci účelu Rámcového rozhodnutia dostatočnú ochranu vlastným občanom pri predávaní do iného členského štátu.

Ústavné súdy členských štátov EU vrátane ČR zodpovedali otázky spojené s ústavnou kolíziou národných právnych predpisov implementujúcich európsky zatýkací rozkaz. V Českej republike týmto neodpadla možnosť aj naďalej dohliadať na rešpektovanie ústavných práv, avšak už len v rámci svojej konkrétnej ústavnej kontroly.

Európsky súdny dvor tiež obhájil významnú úlohu európskeho zatýkacieho rozkazu v životoch euroobčanov.

Aj napriek určitým, doposiaľ nevyriešeným, nedostatkom a úskaliam pri uplatňovaní tohto mechanizmu v praxi, je EZR úplne začlenený do života a zmysluplne zohráva dôležitú rolu pri presadzovaní práva v Európe bez hraníc. Domnievam sa, že usadenie nových pravidiel je vždy otázkou dlhoročného vychytávania chýb a chybičiek.

Európsky zatýkací rozkaz je prejavom právnej pomoci medzi justičnými orgánmi členských štátov EU a v rámci výkonu tejto pomoci sa Česká republika nevzdáva svojej trestneprávnej právomoci, ktorá jej prináleží ako zvrchovanému štátu. ČR ako štát, ktorý patrí do spoločenstva európskych štátov len prispieva ostatným štátom k ochrane ich verejného poriadku a hodnotového rámca.

Česká republika sa rovnako nevzdáva svojho občana, pretože jej vlastný občan je tiež súčasťou tohto spoločenstva, a i keď je stále integrovaný do svojej vlasti, pozná jazyk aj právny systém, rovnako spolu pôsobil na právnom poriadku, už dávno nie je viazaný na jedno miesto, na svoj štát a EU mu poskytla možnosti voľného pohybu, a tým sa musí tento občan aj podieľať na zodpovednosti k štátu kde pobýva alebo sa zdržuje a rešpektovať verejný poriadok a hodnotový rámec tejto zeme, preto ho nemožno chrániť pred trestným stíhaním či uložením trestu v inom členskom štáte a poskytovať mu ochranu úkrytu.

Uvidí sa, ako sa ďalej justičná spolupráca medzi členskými štátmi EU rozvinie po vstupe Lisabonskej zmluvy v platnosť.